

RESOLUCIÓ D'ARXIU de la Informació Prèvia núm. 455/2014, referent a la Direcció General de Serveis Penitenciaris del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.**Antecedents**

1.- En data 28/10/2014 va tenir entrada a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit d'una persona pel qual formulava denúncia contra el Centre Penitenciari Quatre Camins (en endavant, CPQC) de la Direcció General de Serveis Penitenciaris del Departament de Justícia (en endavant, DGSP), amb motiu d'un presumpte incompliment de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD).

En primer lloc, la persona denunciant manifestava que, amb motiu d'un accident laboral que va patir al CPQC, va sol·licitar al cap de Servei *"la documentación necesaria para acudir y ser atendido en la mutua de accidentes de trabajo"* i que aquest va condicionar el lliurament d'aquesta documentació a la presentació prèvia d'un informe mèdic emès pels serveis sanitaris del centre *"pues según él existe un protocolo de accidentes laborales que establece dicha condición."* A continuació, la persona denunciant explica que va insistir diverses vegades al cap de Servei per tal que se li facilités la documentació que precisava per acudir a la mútua sense necessitat d'obtenir prèviament un informe emès pels serveis mèdics del CPQC, però que en totes elles se li va denegar, i que només se li va facilitar tal documentació després d'haver accedit a ser atès pels serveis mèdics i d'aportar l'informe mèdic requerit. La queixa de la persona denunciant es refereix d'una banda, al fet que se l'hauria forçat a aportar dades sobre la seva salut (les incloses al *"Full assistencial mèdic"* emès per un metge del CPQC i del qual aportava còpia) amb l'excusa que venia obligat per un protocol que no li van mostrar. I d'altra banda, al fet que en la recollida de les dades en el *"full"* esmentat, no se'l va informar *"del uso que se les va a dar, ni si van a formar parte de algún fichero, ni a quien pueden ser cedidos, ni si podrá ejercer el derecho de acceso, rectificación, cancelación y oposición."*

La persona denunciant acompanyava el seu escrit de denúncia amb la documentació següent: 1) el *"Full assistencial mèdic"* de data 21/10/2014 abans esmentat; 2) Carta de data 22/10/2014 de la Mútua Laboral adreçada al Departament de Justícia; i 3) Escrit de data 23/09/2014, registrat d'entrada al CPQC el 23/10/2014 per mitjà del qual la persona denunciant efectua una queixa davant el Servei d'Inspecció de la DGSP pels mateixos fets aquí denunciats.

2.- L'Autoritat va obrir una fase d'informació prèvia (IP 455/2014), d'acord amb el que preveu l'article 7 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb la DT 2^a de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, per tal d'obtenir més informació sobre les circumstàncies dels fets i els subjectes responsables.

En el si d'aquesta fase d'informació, per mitjà d'ofici de data 16/12/2014 es va requerir a l'entitat denunciada per tal que informés sobre diversos extrems relacionats amb els fets objecte de denúncia.

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

La DGSP va respondre l'anterior requeriment a través d'escrit de data 08/01/2015, pel qual s'exposava, entre d'altres, el següent:

- Que: *“Existeix un protocol d'actuació en cas d'accident laboral, el qual s'adjunta. En cas d'accident laboral, el personal dels centres penitenciaris pot ser atès en una primera assistència facultativa, si ho desitja, pel personal sanitari adscrit al centre quan l'assistència sanitària es presta les 24 hores. Mitjançant aquesta actuació es valora els efectes de l'accident sobre la salut del treballador i es prenen les mesures adients en funció de la gravetat de l'incident. En cas de que es faci servir aquest servei, s'emet un informe que acompanya a la resta de l'expedient en la Mútua Laboral i s'uneix a la documentació que rep el Servei de Prevenció de Riscos Laborals per tal d'investigar les causes de l'accident. Si no es desitja emprar aquest servei, el funcionari acudeix directament als serveis de la Mútua Laboral, al qual se li fa entrega del full d'accident que s'ha d'emplenar des del centre de treball per tal que la Mútua se'n faci càrrec del servei, com qualsevol altre treballador de la Generalitat.”*
- Que: *“En referència a aquest incident, la direcció del centre penitenciarí manifesta que el funcionari es va presentar davant del seu cap immediat dient que s'havia caigut de la cadira perquè aquesta s'havia trencat i demanant anar a la mútua. El seu cap immediat manifesta que no li va posar cap impediment per anar a la mútua i que no li va reclamar cap informe dels serveis mèdics del centre. A la documentació que es va adreçar als serveis de prevenció del departament no hi consta cap informe mèdic dels serveis mèdics del centre penitenciarí.”*
- Que: *“Les dades recollides dels treballadors en cas d'accident laboral s'incorporen al fitxer “Prevenció de Riscos Laborals”, el qual es troba regulat per darrera vegada en l'Ordre JUS/185/2013, de 30 de juliol, per la qual es regulen els fitxers que contenen dades de caràcter personal gestionats pel Departament de Justícia.”*

Juntament amb aquest escrit, la DGSP aportava còpia de la documentació següent: 1) Protocol d'actuació del centre de treball en cas d'accident laboral, on s'inclouen les actuacions de primers auxilis, el formulari per acudir a la Mútua Laboral i el protocol d'actuació pròpiament establert i 2) Documentació sobre l'accident de treball patit per la persona denunciant que figura al fitxer *“Prevenció de Riscos Laborals.”*

3.- Per ofici de data 27/02/2015 es va requerir a la DGSP per tal que aportés el testimoni de qui segons afirmava la persona denunciada, hauria presenciada els fets que denunciava. Aquesta persona va aportar el seu testimoni mitjançant escrit de 18/03/2015, rebut a l'Autoritat el 23/03/2015.

4.- També en el marc de la informació prèvia, es va comprovar que per mitjà de l'Ordre JUS/86/2007, de 10 d'abril, per la qual es regulen els fitxers que contenen dades de caràcter personal gestionats pel Departament de Justícia publicat al DOGC núm. 4866, de 20/04/2007, que ha estat modificada per l'Ordre JUS/185/2013, de 30 de juliol, per la qual es regulen els fitxers que contenen dades de caràcter personal gestionats pel Departament de Justícia publicat al DOGC núm. 6434, de 07/08/2013, existeixen d'una banda, el fitxer denominat

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

“Prevenció de riscos laborals” que té per finalitat *“gestionar els serveis de prevenció de riscos laborals i donar suport a la implementació de les mesures correctores adequades”*, del qual n'és l'òrgan responsable la Direcció de Serveis del Departament de Justícia; i de l'altra, el fitxer *“Personal dels centres penitenciaris”* que té per finalitat *“la gestió del personal de la Generalitat adscrit als centres penitenciaris de Catalunya, així com la gestió de la seguretat dels centres penitenciaris”* i del qual n'és l'òrgan responsable la DGSP del Departament de Justícia.

Fonaments de Dret

1.- D'acord amb el previst a l'article 2 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, en relació amb l'article 5 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, i l'article 15 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, és competent per dictar aquesta Resolució la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades.

2.- A partir del relat de fets que s'ha exposat a l'apartat d'antecedents, cal analitzar els fets denunciats. En primer lloc s'abordarà la queixa de la persona denunciant referida al fet que se li hauria forçat a aportar dades sobre la seva salut, concretament, les incloses al *“Full assistencial mèdic”* emès en data 21/10/2014 per un metge del CPQC, amb l'excusa que venia obligat per un protocol que no se li va mostrar, de tal manera que la recollida de les dades de salut que allà figuraven, s'hauria dut a terme sense el seu consentiment lliure. En segon lloc, s'abordarà la qüestió relativa al dret d'informació, és a dir, al fet que en la recollida de les dades en el *“full”* esmentat, no se'l va informar *“del uso que se les va a dar, ni si van a formar parte de algún fichero, ni a quien pueden ser cedidos, ni si podrá ejercer el derecho de acceso, rectificación, cancelación y oposición.”*

2.1.- Sobre si la recollida de dades de salut per mitjà del *“Full assistencial mèdic”* va ser forçada.

En relació amb el consentiment de l'afectat respecte a qualsevol tractament de les seves dades personals, l'art. 3.h) de la LOPD el defineix com *“qualsevol manifestació de la voluntat, lliure, inequívoca, específica i informada, mitjançant la qual l'interessat consenti el tractament de dades personals que el concerneixen”*. Sobre la base d'aquesta definició del consentiment, l'article 6.1 de la LOPD estableix que el tractament de les dades de caràcter personal requereix el consentiment inequívoc de l'afectat, llevat que la llei disposi altra cosa; i l'apartat segon del citat precepte disposa una excepció a la regla general del consentiment, quan les dades personals es recullen per a l'exercici de les funcions pròpies de les administracions públiques en l'àmbit de les seves competències, o bé quan es refereixen a les parts d'un contracte o un precontracte d'una relació de negoci, laboral o administrativa i siguin necessàries per al seu manteniment o compliment. Ara bé, en el cas que ens ocupa, cal tenir present que l'eventual imposició denunciada, de l'aportació d'un informe mèdic sobre un accident laboral que s'havia produït, implicaria la recollida de dades de salut. En aquest sentit, l'article 7.3 disposa que aquesta tipologia de dades només podran ser recollides,

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

tractades i cedides quan, per raons d'interès general, així ho disposi una llei o l'afectat hi consenti expressament.

Com s'ha avançat, la persona denunciant assevera que el dia dels fets objecte de denúncia va demanar en diverses ocasions al cap de Servei corresponent la documentació necessària per anar a la Mútua d'accidents laborals (volant) i que en totes aquestes ocasions, se li va requerir *"un informe médico de los Servicios Sanitarios del CPQC"* com a requisit indispensable per tal de poder-li lliurar la documentació necessària per acudir a la Mútua basant-se en el protocol establert pel Departament de Justícia. I que quan *"Finalmente presento"* el full d'assistència mèdica, llavors sí se li va donar la documentació per acudir a la Mútua. En definitiva, que la persona denunciant sosté que el cap de serveis del CPQC va condicionar el lliurament de la documentació necessària per acudir a la Mútua, a que prèviament obtingués i aportés un informe mèdic dels serveis sanitaris del CPQC, cosa que finalment hauria fet. Si es parteix d'aquesta hipòtesi que descriu la persona denunciant, certament caldria considerar que l'eventual recollida de dades de salut per part del cap de serveis del CPQC (amb l'aportació del full d'assistència mèdica), no s'hauria efectuat de conformitat amb el que s'ha indicat sobre el consentiment, atès que aquest no s'hauria prestat de forma lliure.

El cas però, és que la DGSP ha negat la versió dels fets de la persona denunciant. En concret, nega que se l'hagués obligat a aportar l'informe mèdic controvertit, com a pas previ per facilitar la documentació necessària per acudir a la Mútua Laboral. La DGSP basa aquesta negativa en els arguments següents. En primer lloc, perquè en cas d'accident laboral, *"el personal dels centres penitenciaris pot ser atès en una primera assistència facultativa, si ho desitja, pel personal sanitari adscrit al centre quan l'assistència sanitària es presta les 24 hores"*, de manera que, que per al cas que la persona accidentada opti voluntàriament i lliurement per aquesta via *"s'emet un informe que acompanya a la resta de l'expedient en la Mútua Laboral i s'uneix a la documentació que rep el Servei de Prevenció de Riscos Laborals per tal d'investigar les causes de l'accident. Si no es desitja emprar aquest servei, el funcionari acudeix directament als serveis de la Mútua Laboral, al qual se li fa entrega del full d'accident que s'ha d'emplenar des del centre de treball per tal que la Mútua se'n faci càrrec del servei, com qualsevol altre treballador de la Generalitat."* En segon lloc, perquè la pròpia DGSP explica que *"la direcció del centre penitenciari manifesta que el funcionari es va presentar davant del seu cap immediat dient que s'havia caigut de la cadira perquè aquesta s'havia trencat i demanant anar a la mútua. El seu cap immediat manifesta que no li va posar cap impediment per anar a la mútua i que no li va reclamar cap informe dels serveis mèdics del centre."* I finalment, la tercera raó esgrimida per la DGSP rau en el fet que en *"la documentació que es va adreçar als serveis de prevenció del departament no hi consta cap informe mèdic dels serveis mèdics del centre penitenciari."*

Així les coses, és evident que de les manifestacions d'ambdues parts es constata una divergència en allò referent a si en aquell cas concret, l'atorgament del volant per assistir a la Mútua Laboral, es condicionà o no al fet d'aportar un informe mèdic dels serveis sanitaris del centre. El problema és que aquesta divergència, amb els elements de que disposa aquesta Autoritat, no es pot resoldre en favor d'alguna de les dues versions enfrontades, i això perquè els fets controvertits es van desenvolupar de manera oral, sense que hi hagi cap constància al

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

respecte. Certament no es pot negar una aparença de versemblança a la versió que ofereix la persona denunciant, però amb la seva denúncia no aporta cap element tendent a acreditar la seva versió, ja que l'aportació del full assistencial mèdic només prova que va acudir al metge del CPQC, però no prova que ho fes de manera forçada. I sobretot i el que és més important des de l'òptica de la LOPD, l'existència del full assistencial no serveix per considerar que efectivament fou recollit per la DGSP i incorporat als seus fitxers, ni tampoc permet considerar que se'l va obligar a mostrar el seu contingut.

És per això que, davant aquesta divergència en les versions d'ambdues parts, es va sol·licitar el testimoni de qui hauria presenciat els fets, segons s'apuntava en la denúncia. Doncs bé, aquesta tercera persona, funcionària de presons igual que l'aquí denunciant i que efectivament ha manifestat que va presenciar els fets, ha vingut a confirmar la versió de la DGSP. En concret, aquesta persona ha manifestat el següent:

“El Sr. (...) no va obligar al Sr. (...) [l'aquí denunciant] a anar al metge, simplement li va oferir aquesta possibilitat. Es fa amb tothom en cas d'accident amb la finalitat de valorar de manera ràpida la gravetat de la situació abans d'arribar a la mútua.

Tercer. El Sr. (...) efectivament va anar voluntàriament al metge i després de ser visitat va tornar al despatx del Sr. (...) i sense que ningú li demanés va mostrar el document d'atenció mèdica. En cap moment li va donar”.

A més a més, també es té en compte que per tal de reforçar la seva versió, la DGSP ha aportat una còpia del *“Protocol d'actuació del centre de treball en cas d'accident laboral”*. Doncs bé, un cop analitzat el seu contingut, s'observa que a l'apartat *“Actuacions de primers auxilis”*, es preveu que per als casos en què es produeixin accidents de treball, *“des del mateix Centre s'han de proporcionar uns primers auxilis per atendre l'accidentat”*. D'aquest tenor literal sembla inferir-se certament un caràcter obligatori, però no tant com a imposició d'un deure al treballador, sinó com un dret que aquest té a rebre una primera atenció. Així, no es pot descartar que aquest redactat hagués pogut generar una certa confusió sobre el caràcter obligatori o no de la primera assistència mèdica si el treballador no la desitja sinó que prefereix acudir directament a la Mútua. Al respecte però, la DGSP ha asseverat que en cap cas no es pot condicionar l'atorgament del volant per acudir a la Mútua, a l'emissió prèvia d'un informe per part del metge del CPQC, de tal manera que aquesta eventual primera atenció al centre, seria voluntària, extrem confirmat també per la persona qui ha aportat el seu testimoni.

Arribats a aquest punt, cal tenir present que el procediment administratiu sancionador, és especialment garantista per raó de les conseqüències que del mateix se'n poden derivar, motiu pel qual, és necessari que per a la seva iniciació, existeixin elements probatoris o indicis racionals i suficients que permetin constatar que s'ha pogut cometre una infracció, i al mateix temps, que la comissió d'aquesta infracció sigui imputable a un subjecte concret, a fi i efecte d'imputar la responsabilitat de la dita infracció a la persona o entitat concreta en l'inici d'un eventual procediment sancionador.

De conformitat amb allò que estableix l'article 24.2 de la Constitució Espanyola i l'article 137.1 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú: *“Els procediments sancionadors han de respectar la*

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

presumpció de no-existència de responsabilitat administrativa mentre no es demostrï el contrari”, de manera que no només serà necessari acreditar els fets constitutius d’infracció sinó també “...la prueba de la responsabilidad del sujeto en la comisión de los mismos” (sentència del Tribunal Suprem de 02/07/90).

Així doncs, no pot obviar-se que al dret administratiu sancionador li són d’aplicació, amb alguna matisació però sense excepcions, els principis inspiradors de l’ordre penal, com el de presumpció d’innocència i *in dubio pro reo*. A aquest respecte, la Sentència de l’Audiència Nacional de 20/02/1989 assenyalava que: *“Nuestra doctrina y jurisprudencia penal han venido sosteniendo que, aunque ambos puedan considerarse como manifestaciones de un genérico favor rei, existe una diferencia sustancial entre el derecho a la presunción de inocencia, que desenvuelve su eficacia cuando existe una falta absoluta de pruebas o cuando las practicadas no reúnen las garantías procesales y el principio jurisprudencial in dubio pro reo que pertenece al momento de la valoración o apreciación probatoria, y que ha de juzgar cuando, concurrente aquella actividad probatoria indispensable, exista una duda racional sobre la real concurrencia de los elementos objetivos y subjetivos que integran el tipo penal de que se trate. Desde la perspectiva constitucional la diferenciación entre la presunción de inocencia y la regla in dubio pro reo resulta necesaria en la medida que la presunción de inocencia ha sido configurada por el artículo 24.2 de la Constitución como garantía procesal del imputado y derecho fundamental del ciudadano protegible en la vía de amparo, lo que no ocurre propiamente con la regla in dubio pro reo, condición o exigencia subjetiva del convencimiento del órgano judicial en la valoración de la prueba inculpatoria existente aportada al proceso. Es cierto que la distinción entre medio probatorio y resultado probatorio no puede ser tan radical en cuanto que la presunción de inocencia es también una regla de juicio a favor de ella que obliga a decidir a favor de la presunción de inocencia cuando no existan pruebas de las que pueda deducirse la culpabilidad, esto es, pruebas de carácter inculpatorio. El que ahora el principio pro reo pueda tener un más sólido fundamento constitucional no permite que pueda confundirse el principio in dubio pro reo con el derecho constitucional a la presunción de inocencia, ni tampoco convertir el proceso de amparo en una nueva instancia en que pueda discutirse el resultado valorativo de una actividad probatoria de cargo realizada en el juicio oral y con todas las garantías.”*

D’igual forma, el Tribunal Suprem, en la seva Sentència de 26/10/98, declara que el dret a la presumpció d’innocència *“no se opone a que la convicción judicial en un proceso pueda formarse sobre la base de una prueba indiciaria, pero para que esta prueba pueda desvirtuar dicha presunción debe satisfacer las siguientes exigencias constitucionales: los indicios han de estar plenamente probados –no puede tratarse de meras sospechas- y tiene que explicitar el razonamiento en virtud del cual, partiendo de los indicios probados, ha llegado a la conclusión de que el imputado realizó la conducta infractora, pues, de otro modo, ni la subsunción estaría fundada en Derecho ni habría manera de determinar si el proceso deductivo es arbitrario, irracional o absurdo, es decir, si se ha vulnerado el derecho a la presunción de inocencia al estimar que la actividad probatoria pueda entenderse de cargo”*.

En aquest sentit, el Tribunal Constitucional apunta en la Sentència 24/1997 que: *“los criterios para distinguir entre pruebas indiciarias capaces de desvirtuar la presunción de inocencia y las simples sospechas se apoyan en que: a) la prueba indiciaria ha de partir de hechos*

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

plenamente probados. B) Los hechos constitutivos de delito deben deducirse de esos indicios (hechos completamente probados) a través de un proceso mental razonado y acorde con las reglas del criterio humano, explicitado en la sentencia condenatoria (SSTC 174/1985, 175/1985, 229/1988, 384/1993 y 206/1994, entre otras)."

En definitiva, que la presumpció d'innocència ha de regir sempre i sense excepcions en el procediment sancionador i ha de ser respectada en la imposició de qualsevol sanció. Sobre la base d'aquesta doctrina jurisprudencial que s'ha exposat, escau considerar que amb els elements de què disposa aquesta Autoritat, no és possible sostenir, ni tan sols indiciàriament, que la persona aquí denunciada fou obligada pel cap del servei del CPQC el 21/10/2014 a acudir al metge del CPQC i lliurar el full d'aquella assistència mèdica per tal de facilitar-li posteriorment la documentació necessària per acudir a la Mútua.

2.2.- Sobre el dret d'informació.

La persona denunciada manifestava també la seva queixa sobre el fet que en l'emissió de l'informe mèdic dels serveis sanitaris del centre ("Full assistencial mèdic" de data 21/10/2014) no se l'informava *"del uso que se les va a dar, ni si van a formar parte de algún fichero, ni a quien pueden ser cedidos, ni si podrá ejercer el derecho de acceso, rectificación, cancelación y oposición."* El primer que cal dir al respecte, és que el Servei de Prevenció de Riscos Laborals que és qui –segons manifesta la DGSP- sembla podria recollir aquest informe i l'inclouria en el seu fitxer "Prevenció de Riscos Laborals", no l'hauria rebut, motiu pel qual no s'hauria produït per part d'aquest òrgan cap recollida de dades personals, cosa que comporta que no pugui exigir-se el dret d'informació previst a l'article 5 de la LOPD.

D'altra banda, pel que fa a l'eventual recollida de les dades contingudes al full d'assistència per part del cap de serveis del CPQC, i la seva posterior incorporació al fitxer "*Personal dels centres penitenciaris*" de la DGSP, com s'ha dit al punt 2.1, no existeixen indicis suficients que permetin acceptar que s'hagués dut a terme tal recollida de dades, ni tan sols a nivell indiciari. Això portaria a descartar, per sí mateix, una eventual vulneració del dret d'informació de l'art. 5 de la LOPD, sense necessitat d'efectuar cap altra consideració sobre la virtualitat d'aquest dret en els supòsits com el que aquí ens ocupa, en què la recollida de dades personals s'emmarca en una relació continuada entre la persona afectada i el responsable del fitxer.

3.- De conformitat amb el que s'ha exposat en el fonament de dret segon, cal concloure que no és possible imputar cap vulneració a la LOPD. L'article 10.2 del Decret 278/1993, de 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat, preveu que *"(...) no es formularà plec de càrrecs i s'ordenarà el sobreseïment de l'expedient i l'arxiu de les actuacions quan de les diligències i de les proves practicades, en resulti acreditada la inexistència d'infracció o responsabilitat. Aquesta resolució es notificarà als interessats"*. I l'art. 20.1) del mateix Decret determina que procedeix el sobreseïment: *"b) Quan no hi ha indicis racionals d'haver-se produït els fets que han estat la causa de la iniciació del procediment."*

Per tot això,

Carrer de la Llacuna, 166, 7a. Planta
08018 Barcelona

RESOLC

Primer.- Arxivar les actuacions d'informació prèvia número 455/2014, relatives a la Direcció General de Serveis Penitenciaris del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

Segon.- Notificar aquesta Resolució a la Direcció General de Serveis Penitenciaris i comunicar-la a la persona denunciant.

Tercer.- Ordenar la publicació de la Resolució al web de l'Autoritat (www.apd.cat), de conformitat amb l'article 17 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa d'acord amb l'article 14.3 del Decret 48/2003, de 20 de febrer, pel qual s'aprova l'Estatut de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, l'entitat denunciada pot interposar, amb caràcter potestatiu, recurs de reposició davant la directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, en el termini d'un mes a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb el que preveu l'article 116 i següents de la Llei 30/1992 o bé interposar directament recurs contenciós administratiu davant els Jutjats del Contenciós Administratiu, en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà de la seva notificació, d'acord amb els articles 8, 14 i 46 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Igualment, l'entitat denunciada pot interposar qualsevol altre recurs que consideri convenient per a la defensa dels seus interessos.

La directora

M. Àngels Barbarà i Fondevila

Barcelona, 27 de març de 2015